

MICHAELA BRNKOVÁ

TENEBRIS

SI MOJA KRÁLOVNÁ ENERGIE

Venujem...

všetkým Vám, moje verné čitateľky, ktoré ste ma podporovali už pri mojich prvých spisovateľských pokusoch na Wattpade. Vďaka Vám má Tenebrisov príbeh už viac ako stoštyridsaťtisíc prečítaní.

Veľmi si to vážim a ďakujem.

Grafický dizajn obálky: Alexandra Šipošová

Prológ

Mnoho ľudí si celý život želá, aby dosiahli svoj cieľ alebo si splnili sny. Siahajú na dno svojich možností, pracujú na sebe, posúvajú sa bližšie k svojim túžbam a snažia sa zviditeľniť svoje prednosti, aby boli slávni alebo úspešní.

Nikdy som medzi takých ľudí nepatrila.

Nie preto, že by som nechcela alebo preto, že by som nebola dostatočne ambiciózna alebo kreatívna, ale preto, že jednoducho nemôžem.

Volám sa Stella Navitasová a som obyčajné dievča... A tam by som rada tú vetu ukončila.

A potom sa pozriem na svoje ruky a viem, že tá veta pre mňa nikdy bodkou neskončí.

Celé svoje detstvo som strávila striedavo v detskom domove a v pestúnskej starostlivosti. V dvoch rokoch sa ma moja mama vzdala. Otca som nikdy nepoznala a vlastne ani neviem, kto tí dvaja boli, lebo mama o sebe nezanechala žiadne údaje, viem len to, že keď ma odložila, bola sama. Jediné, čo mi zanechala, bolo moje meno, Stella.

Nikdy som sa nikde necítila ako doma a, aj keď som mohla, kvôli svojej inakosti som vždy musela z miesta, kde som strávila dlhší čas, uniknúť, aby som neprezradila to, čo som tak dobre pred svetom skrývala. Stávalo sa, že som vyvádzala veci, ktoré ma dostávali do problémov, aby som sa z rodín, ktoré si ma chceli osvojiť, dostala naspäť do bezpečia detského domova, kde si ma nikto príliš nevšímal. Mojm jediným skutočným domovom bol môj svet fantázie, ktorý živili knihy, ktorých som už prečítala viac ako tisíc. Verila som a dúfala, že aj môj život sa raz nejakým zázrakom stane vzrušujúcim a plným dobrodružstva a nečakaných zážitkov.

Keď som mala konečne osemnásť rokov, dokončila som strednú školu a so svojou najlepšou kamarátkou Katrin Widstockovou sme opustili brány detského domova, aby sme začali znova a od nuly. Zatiaľ čo Katrin si za peniaze, ktoré zdedila po svojich rodičoch, ktorí zahynuli pri autonehode, kúpila starý polorozpadnutý dom sto kilometrov od miesta, kde sme vyrastali, aby si mohla splniť sen, ktorý by si v malom meste nikdy nemohla dovoliť a rozhodla sa venovať pekne rozbehutej kariére tanečnice, ja som sa rozhodla nastúpiť na miestnu univerzitu a ďalej nenápadne prežívať.

Trvalo to presne tri roky, kým som si uvedomila, že život v zapadákovke ma nenapĺňal a aj keď tu môžem žiť nenápadne a v tichosti sa dožiť dôchodkového veku, nikdy nebudem šťastná, lebo som tu sama.

Za tie dlhé roky som sa naučila ovládať svoje zvláštne prekliatie. Vedela som, že

sa nikdy nesmiem prezradiť a to znamenalo nikdy sa pred nikým nenahnevať, nerozplakať, nerozcítiť a žiť ako človek bez emócií, lebo kedykoľvek by som sa prestala ovládať, mohla by som skončiť ako exemplár na vedecké pokusy. Pohár mojej trpezlivosti a nádeje pretiekol, keď som sa prvýkrát zaľúbila do svojho spolužiaka. Aspoň vtedy som si ešte myslela, že to, čo prežívam, bola láska.

Viete si predstaviť, aké to je niekoho ľúbiť a nemôcť mu to dokázať?

Viete si predstaviť, aké to je niekomu sa celá odovzdať a nesmiť pritom zažiť pocit vzrušenia?

Ja to viem.

A tak som konala.

Požiadala som o preklad na univerzitu, kde bývala Kat a tešila som sa na život vo veľkomeste, kde som sa prihlásila na štúdium literatúry a rozhodla sa, že budem spisovateľka, aby som to všetko, čo som v živote nemohla skutočne prežiť ja, prežívala prostredníctvom svojich postáv, vo svete mojej bohatej fantázie.

A tak sa začala moja neobyčajná a vzrušujúca cesta...

PRVÁ ČASŤ

1. kapitola

„Vaše ctené meno?“

„Som Stella.“

Profesor na mňa stále hľadel. Jasné, chcel priezvisko.

„Navitasová.“

„Slečna Navitasová, vitajte na našej univerzite. Nech sa páči.“

„Ďakujem.“ Zobrala som si papier z jeho nastrčenej ruky.

Druhý test z humanistickej a renesančnej literatúry.

Podoprela som si rukou čelo a od nervozity začala ožúvať koniec ceruzky, zatiaľ čo okolo mňa sa rozhostilo hrobové ticho. Rozhliadla som sa, každý mal sklopenú hlavu a usilovne písal. Bola mi zima. Asi preto, že som sa tu cítila cudzia a... no... hlúpa. A to sa mi nestávalo často, teda vôbec. Prečítala som si prvú otázku, potom druhú a netušila som... dokelu, nemala som ani najmenšie poňatie o tom, čo tam mám napísať. Humanistickú a renesančnú literatúru sme brali niekedy v prvom semestri, netušila som, že ju tu preberajú až teraz. Nezopakovala som si ju a absolútne nič som si z nej už nepamätala.

Klopkala som ceruzkou o papier a synchronne s ňou sa mi klepala aj ľavá noha. Vedela som, čo príde. Pozrela som sa na svoje ruky. Chĺpky sa mi začínali lesknúť. Toto nebolo dobré, ani zďaleka. *Musím vypadnúť.* Ani som si nepremyslela, čo robím, ako to robím a ako to asi bude vyzerat' a vystrelila som zo stoličky smerom ku dverám.

„Slečna Navi-“

Dvere za mnou sa zabuchli a ja som sa bezcieľne rozbehla preč.

Dupot mojich nôh sa rozliehal po chladnej ľudoprázdnej chodbe. Skontrolovala som si ruky. Chĺpky na nich už nadobúdali ostrejší lesk. *Bež rýchlejšie!* Radil mi rozum. Zadýchaná som vbehla do prvých neoznačených dverí, ktoré som zbadala a zrútila sa na zem. Konečne sa upokojím.

Vydýchla som si a potom sa snažila dýchať, čo najviac zhlboka. Len nech to prestane, prosím. Bála som sa zdvihnúť pohľad a skontrolovať si ruky znova. Ešte počkám.

Pocit osamelosti ma pomaličky začínal lámať. Najskôr mi vypadla jedna slza a za ňou sa rozkotúľali jej ďalšie kamošky. Smrkla som. Ani vreckovku mi nemal kto podať. Nemala som nikoho. Nikoho na svete, okrem jednej kamošky, komu by na mne záležalo. Smoklila som ako malé dieťa. Chvíľu trvalo, kým som to zo seba dostala.

Pozrela som sa na svoje ruky. Nič. Vyzerali ako ruky každého iného obyčajného dievčaťa. Uľavilo sa mi. *Super!* Konečne nevyzerám ako vianočné svetielka na

dome. Sklonila som hlavu naspät' na kolená a vydýchla si. To zvládnem, je to len únava.

V noci som skoro nespala, prvý deň na tejto škole mi to nedovolil. Nedokázala som sa ukl'udniť a navyše som sa potila, lebo na internáte bývam s dievčaťom, ktoré som svojím problémom nechcela vystrašiť. Viem, čo by nastalo - sprcha zvedavých otázok, na ktoré ani ja nepoznám odpoveď: „*Čo to máš s rukami? Prečo sa ti tak lesknú...*” ako som im mala odpovedať, keď som to ani len netušila? Celú noc som strávila ukrývaním svojho tela pod perinou. *Nie, nie! Nerozčuľuj sa, lebo to tu bude zas.*

Zrazu sa niekde za mnou ozvalo škripanie stoličky, ktorú niekto odsunul. Ani mi nenapadlo, že by som tu nemusela byť sama. Stuhla som. Ťažké topánky dopadali na zem a približovali sa, potom ten zvuk prestal. Musel to byť muž a zrejme tu na niekoho čakal. Automaticky som položila hlavu na kolená a stiahla nohy k sebe.

Vedela som, že stojí pri mne. Hlavu som nechala na kolenách. Keď ju nezdvihnem a budem mať šťastie, odíde a prestane si ma všímať. A potom som počula zavržgať kožu, musel mať na sebe ťažkú koženú bundu. Každý jeho pohyb prezrádzal ten nepríjemný zvuk vŕzgavého oblečenia. Čakala som, že sa mi prihovorí, ale namiesto toho som pocítila teplý dych pri mojom uchu... a potom sa zhlboka nadýchol.

Dostala som príšerný strach.

Musí to byť nejaký úchyl.

V duchu som sa chcela modliť alebo ešte lepšie, utiecť, ale namiesto toho som sa rozklepala. Prestala som vnímať okolie. Od všetkého toho napätia a únavy, ktorá ma úplne ovládla, som strácala vedomie. Možno sa mi to všetko iba zdalo.

...

„Vstávaj!”

Niekde v diaľke som počula hlboký hlas. V prvom momente som si myslela, že sa mi to len snívало, ale ten autoritatívny bas sa znova zopakoval. Pootvorila som oči a okamžite sa strhla. Sedela som v aute. Nikdy v živote som nesesedela v niečom tak luxusnom a drahom a nikdy v živote som sa tak nebála.

Ako som sa sem preboha dostala? Musel ma uniesť.

„Sme tu.” Pozrela som sa pred seba a potom na muža vedľa mňa. Krv v žilách mi stuhla.

Vchádzali sme do vysokej čierno-zlatej kovanej brány a pred nami stál obrovský tehlový dom. Skôr zámok s malými ostrými vežičkami, povedala by som. Bol starý, obrastený zeleňou, ale aj tak príliš šedý a ponurý, vyzeral odstrašujúco. Bála som sa pozrieť vedľa seba. Vystúpil z auta a čakal. Pozrela som sa na dvere. *Kde to má, dokelu, kľučku?* Všetko to tu vyzeralo tak moderne a celý

interiér nemal žiadne výstupky. Línie boli oblé a hladké, celé v čiernej matnej koži. Akoby som sa zrazu ocitla na druhej strane sveta. Ešte aj obloha s ním sympatizovala, bola ponurá, šedá a mračila sa na svet.

Dvere auta sa otvorili samé. Čudné.

Vystúpila som.

Kráčal smerom k vchodu. Konečne som si ho mohla lepšie obzrieť aspoň zozadu. Bol vysoký. Veľmi vysoký, možno mal aj viac ako dva metre a v tej koženej bunde vyzeral aj veľmi mohutne. Nech sa prepadnem, ak nemal aspoň stodesať kíľ. Som dosť vysoká, ale on by pri mne vyzeral ako kladivo pri klinci. Jedna rana a bolo by po mne.

Otočila som sa a rozhliadla sa, aby som zmapovala terén a situáciu.

Musím utiecť, napadlo mi okamžite.

Moje šance boli ale nulové. Nemala som ani len predstavu, kde to som a keby som ja spravila dva kroky, jeho jeden by ma dobehol. Čo by potom so mnou asi spravil?

„Podme!“ Schytil ma za lakeť a potiahol ma za sebou. Pokúsila som sa mu vytrhnúť, ale myslím si, že si to ani nevšimol.

Vtlačil ma do mohutných čiernych dverí.

A vnútri ten istý pohľad.

Tmavé drevo, hala s minimálnym svetlom. Tma.

Tak tu zomriem.

Môj mozog produkoval fakt upokojujúce myšlienky.

Keď jeho bunda dopadla na kreslo, uvedomila som si, že bol ešte mohutnejší, ako som si myslela. A konečne sa ku mne otočil... a vykročil. Okamžite som ustúpila, až som narazila chrbtom do dverí. Veľké temné oči a mohutná čeľusť ma na tie dvere doslova pribili.

„Čo... ja... prečo som tu? Kto si?“

Keď pristúpil ešte bližšie, tlačila som sa na dvere, až som s nimi skoro splynula. Nahol sa, aby bol ku mne bližšie a zhlboka sa nadýchol. To ma zas ovoniaval? Bol zvrátený, o tom niet pochyb.

„Zostaneš tu!“ zahrnelo pri mojom uchu, aj keď vôbec nekričal, naopak, znel veľmi pokojne, úplne inak ako predtým v aute.

„Č-čože?“ vykotala som. „Nie, ja...“ môj mozog, uväznený v totálnom strese a strachu, nedokázal vyprodukovať jedinú normálnu vetu.

„Navždy!“ Dodal nekompromisným tónom hlasu.

Vyvalila som naňho oči. „Ako navždy? Ne-nerozumiem.“

„Nevrátiš sa do školy. Budeš bývať tu. Odteraz patíš sem.“

Čo sa zbláznil? Ale jeho oči nevyzerali, že by sa bavili. Zreničky mal obrovské, čeľusť napätú a keď rozprával, hroty bielych zubov sa mu zaleskli. Vyzeral ako panter, ako... predátor v ľudskej podobe. Impozantný, silný, ale nebezpečný.

Nemala som najmenšiu šancu dostať sa z tejto pekelnej situácie.

2. kapitola

„Ja tu nemôžem zostať. Mám školu a bývam na internáte." Vymenúvala som všetky výhovorky, ako by mi to snád' mohlo nejako pomôcť.

„O všetko sa postarám." Znova sa nado mňa naklonil, privrel oči a zhlboka sa nadýchol, ako keby som bola nejaká droga, na ktorej bol závislý.

„Prečo som tu?"

„Budeš učiť moju sestru a vyplňať jej voľný čas."

„Nie som opatrovateľka!"

Jeho oči zasa stmavli, až prešli do tmavo oranžovej. Naštvala som ho.

„Budeš tu bývať, budeš ju učiť a budeš sa o ňu starať!"

Mala som na jazyku toľko nadávok, až som sa od zlosti roztriasla. Automaticky som si skryla ruky za seba, lenže to neuniklo jeho pozornosti. Zamračil sa a pozeral sa mi na plecيا.

„Daj si to dole." Kývol bradou k mojej ríffovej bunde.

„Nie!"

Zamračil sa ešte viac a zuby sa mu leskli akoby ich pokrývala vrstva diamantového prášku. Nemala som na výber. Pomaličky som si dala bundu dole. Mala som len krátke tričko, takže si moje lesklé chĺpky musel všimnúť okamžite.

„Vieš, prečo to máš?" spýtal sa a neprestával mi hľadiet' na ruky.

„Neviem, ale mám to snád' odjakživa." Bolo úplne zbytočné zapierať a skrývať to, čo bolo očividné.

„Keď sa nahneváš?" Jeho otázka ma prekvapila.

„Keď sa nahnevám, rozplačem, keď sa veľmi teším alebo cvičím..."

„Keď vydávaš energiu." Ako to vedel?

„No vlastne, áno."

„Tak preto..."

„Preto čo?"

„Bris!" Ozvalo sa za jeho mohutným telom. „Ako sa to správaš k našim hosťom? Bude mať z teba strach." Jemný dievčenský hlas jeho postoj okamžite zmenil. Ramená mu klesli a oči sa zmenili na vl'údne. Pohľad mu zmäkol.

„Stella, toto je Claritas."

„Nepovedala som ti, ako sa volám."

„Ale povedala."

Vôbec som si na to nespomínala.

„Ahoj." Dievčatko nastavilo ku mne ruku.

„Koľko máš rokov, Claritas?"

„Budem mať desať a ty?"

„Dvadsaťdva."

„Si mladšia ako Bris. On bude mať už dvadsaťpäť. Je strašne starý.“
Usmiala som sa, lebo Bris pretočil oči a veľkou rukou jej rozstrapatil blond'avú hrivu. Ako môžu byť súrodenci? To skôr ja vyzerám ako jej sestra. Zatiaľ čo Bris mal čierne vlasy a temný pohľad, Claritas mala dlhé blond vlasy a modré oči, ako aj ja.

„Zostaneš tu so mnou?“ Celá napätá stála a čakala na moju odpoveď. Nechcela som to krásne dievčatko sklamať, ale ja som tu nemohla zostať. Nie dobrovoľne.

„Prepáč, ale-“

„Zostane!“ prerušil ma znova ten hlboký hlas. A neznal tak, že by chcel vyjednávať. Toto nebola hra.

„Super. Ukážem ti moju izbu a potom tvoju, dobre?“

„Počkaj ju hore, Clar.“ Použil skratku jej mena a čupol si k nej.

„Ďakujem.“ Zaštekotala a objala ho. Jej drobné ruky ho nedokázali objasť dostatočne, ale ich kontrastné telá spolu vyzerali prekrásne. Akoby sa stretla temnota so svetlom.

Otočila som sa k nemu. Teraz, keď som mala možnosť vidieť aj jeho druhú stánku, nabrala som viac sebavedomia, aj odvahy.

„Utečiem! Nijako ma tu neudržiš!“

„Ja nevyjednávam, Stella. Nezahrávaj sa so mnou.“ Ako môže byť niekto v jednej chvíli taký nežný a v druhej zasa taký neľudský a krutý?

Videla som, ako sa zasa nado mňa nahýbal. Už som vedela, čo chcel spraviť a tentokrát som uhla. Spozornel a zamračil sa.

„Prestaň s tým!“ varovala som ho.

„Nemôžem.“

„Máš nejakú úchylku alebo čo?“

Brisovi sa roztriasli ramená. On sa rozosmial, božemôj a ako neskutočne krásne pri tom vyzeral. Nemohla som odtrhnúť oči od jeho úst, ani od prižmúrených očí. Asi mi preskočilo, že som ho na sekundu považovala za príťažlivého.

„Je to niečo ako úchylka.“ Stále sa usmieval. „Si odvážna, hviezda.“ Viem, čo moje meno znamená, ale prekvapilo ma, že to vedel aj on.

„No tak ideš?“ ozvala sa zhora Clar.

Pozrela som sa naňho so zdvihnutým obočím a založila si ruky na boky.

„Ak tu zostaneš, poviem ti, prečo sa ti to deje.“ Totálne ma zaskočil, keď hlavou kývol k mojim rukám. „Inak sa to nikdy nedozvieš.“

Pozrela som sa na schody, ktoré viedli hore ku Claritas a zasa naspäť k jeho tvári.

„Neublížim ti, to ti sľubujem.“

Privrela som naňho oči. To mu mám teraz veriť? Len tak?

Zdvihol ruku a ja som v tom okamihu ustúpila. Pozrel sa na moju dlaň a pomaličky priblížil ukazovák k mojej pokožke. Tam, kde sa jej dotkol, som sa

okamžite rozžiarila. Prekvapene som zízala na ten centimeter môjho tela, ktorý neprestával svietiť.

Otočila som hlavu ku schodom. Musela som sa rozhodnúť. Zvedavosť prevážila môj strach. Chcela som vedieť, kto som a kam patrí.

„Idem.“ Zakričala som na Claritas a vrátila sa pohľadom k nemu.

„Robím to len preto, lebo chcem vedieť, čo to znamená.“

„To mi je jasné.“ Zdvihol pobavene kútik.

Vyšla som hore po širokom schodisku a vľavo ma už čakala Claritas.

„Pod' sa pozrieť na moju izbu.“ Poskočila a otvorila dvere na dlhej chodbe.

„Vau.“

„Je iná ako tento dom, že?“

„Je úplne iná.“ Jej izba bola celá svetlá. Krémové steny, biela posteľ s baldachýnom a stolíky, veľké okno do záhrady a drobné zlaté ornamenty boli na každom kúsku nábytku. Bola to izba pre anjela. „Je nádherná.“

„Ako ty.“ Usmiala sa na mňa.

„Ale, prosím ťa.“ Usmiala som sa aj ja.

„Naozaj. Aj Brisovi sa páčiš. Nikdy mi nikoho len tak nepredstavil. Pod', ukážem ti tvoju izbu.“ Znova poskočila a otvorila dvere kúsok ďalej. Zlatisté vlasy sa jej vlnili na chrbte a poskakovali pri každom pohybe. Aj moja izba bola krásna. Bola belasá, s veľkou bielou posteľou a stolíkom s počítačom.

„Je tiež krásna, že?“

Moja izba mala okno otočené na príjazdovú cestu. Pozrela som sa doň a uvidela muža, nastupujúceho do čierneho nízkeho športiauku, ktorý vyzeral ako ten, ktorým sme prišli.

„Bývajú tu aj iní ľudia?“

„Áno. Je tu Dominic, náš majordóm, potom Kate, ktorá tu upratuje a obsluhuje a Betty, tá nám varí.“

„A čo vaši rodičia?“

„Žijú inde. Najviac času trávim s Tenom. S ním mi je najlepšie.“

„A kde je Brisova izba?“

„Tenova izba je v severnom krídle. Na druhej strane. Tam by som nechcela bývať. Je to tam chladné a studené. Naháňa to tam strach.“

„Prečo ho voláš Ten? Myslela som, že je Bris.“

„No... vlastne je to Tenebris. Tak sa volá. Nemá rád, keď ho volám Ten, ale občas mi to ujde, hlavne, keď ma štve.“ Lišiacky sa usmiala. Toto dievča si pomaličky získavalo moje sympatie.

„O hodinku bude večera. Prídeš mi zaklopať?“

„Iste.“

„Budeme večerať len my dve?“

Sedela som za dlhým stolom vo veľkej tmavej jedálni.

„Ten je v tomto čase vždy vonku.“

„Aha.“

Takže zatiaľ čo on si bude chodiť kade-tade, ja budem sedieť v tejto zlatej klietke a tráviť čas s jeho sestrou. Tak takéto mal predstavy? Nech zabudne!

Večera bola skvelá. S Clar sme si pozreli ešte dva diely jej obľúbeného seriálu a potom som ju nahnala do postele. Lenže ja som nemohla spať. Prehadzovala som sa v tej obrovskej posteli. Cítila som sa sama v obrovskom zámku.

Začula som prichádzajúce auto a potom smiech z haly, ale ten rýchlo ustal, a tak som sa pokúsila znova zaspáť. Neúspešne.

Rozhodla som sa, že si pôjdem spraviť čaj do kuchyne. Pomaly a potichu som kráčala dolu schodmi a keď som si uvarila čaj, opatrne som ho niesla hore.

Z dolnej chodby sa ozval ženský hlas. Znel tlmene, určite vychádzal z niektorej zo vzdialených izieb. Spozornela som. Potom sa ozval znova a oveľa intenzívnejšie. Tak som sa zľakla, že som skoro pustila šálku a radšej sa poponáhľala do izby. Až keď som za sebou zavrela dvere, upokojila som sa.

Ani nasledujúcu noc som nemohla zaspáť. Brisa som celý deň nevidela. Bola sobota, takže s Clar sme sa neučili, ale podľa Brisových inštrukcií sme nemohli opustiť zámok. Ženský výkrik sa opakoval aj túto noc.

Ďalšiu noc som sa odvážila a zišla počúvať dole, asi v rovnaký čas ako minulé noci. Okolo pol jedenástej som začula krik. Bol iný ako tie predošlé, táto žena mala piskľavejší hlas. A vlastne ani druhý neznel rovnako ako prvý. Vraždil tu ženy? Každý večer jednu? Zamrazilo ma, ale nemohla som odolať a pomaly som pristupovala k dlhej tmavej chodbe. Toto muselo byť severné krídlo, pomyslela som si. Kráčala som opatrne a bola som si istá, že moje kroky nemohol nikto počuť. Ale v tom sa dvere tesne za mnou otvorili a mne stuhla krv v žilách. Vo dverách stál on, s pohľadom tak chladným, ako som ho ešte nevidela. Sánku napínal na roztrhanie a jeho postava, bez trička, nedovolila mojim očiam, aby sa sústredili. Od rúk až po vypracované brucho tam stál ako dokonalý Boh. Stále temný, ale tak prítlačlivý, že mi skoro padla sánka. A potom sa ozval spoza neho hlas, ktorý ma vrátil do reality.

3. kapitola

On predo mnou zabuchol dvere. Len tak. Ja viem, že mi nemusel nič vysvetľovať. Mohol si spať s kým chcel a bol vo vlastnom dome, ale ja som nebola povinná to tu počúvať. Toto mi za odhalenie lesknutia mojich rúk nestálo.

Vyšla som hore a všetky veci, ktoré sa tu ocitli ešte v ten večer, ako ma priviezol, som si zbalila do tašky. Hodila som si ju cez plece a vyrazila. Zastavila som sa pri Claritiných dverách a položila na ne prsty. Bude mi chýbať, ale iste sa ešte niekedy uvidíme. Vyšla som von a kráčala k bráne. Musela som ju preliezť, ale to som zvládala. Vydala som sa po ceste, netušiac kam, lebo som nevedela ako dlho ani akým smerom ma sem viezol. Bola príšerná tma, takže som sa bála. Teraz mi ale moje ruky poslúžili. Ich lesk bol vo dne len jemný, ale v noci každý môj chlpek žiaril ako dióda. Pomáhalo mi to vidieť aspoň meter pred seba.

Išla som už dlhú chvíľu a nikam sa nedostala. Stále ma obklopovali husto rastúce stromy a tma. Až v poslednej chvíli som za sebou zbadala svetlá auta. Jeho tichý motor ho neprezradil skôr. Rozbehla som sa pomedzi stromy, ale šmýkalo sa mi a dvakrát som spadla. Nepočula som nikoho, kto by išiel za mnou, otočila som sa, aby som to skontrolovala. Okolo mňa bolo ticho. Otočila som sa naspäť a narazila do oceľovej hrude. Au!

„To si urobila poslednýkrát!“ Nahli sa nado mňa ostré zuby, tak biele, že žiarili takmer ako moje chlčky. Schmatol ma za ruku a potiahol ma smerom ku ceste. „Pusti ma!“ Pokúšala som sa mu vytrhnúť a zvýšila som hlas. „Pusti ma, počuješ?“

Zastal, no stále moju ruku pevne zvieral.

„Počujem a je mi to jedno.“

„Nájdi inú opatrovateľku, máš peniaze, tak ju zaplať a nebude ti utekať. Mňa nechaj na pokoji.“ Chcela som ho prosiť, ale hlas sa mi zasekol a slzy mi tiekli ako vodopád. Ruky sa mi rozžiarili a rozsvietili kus lesa okolo nás. Bris sa rozhladol, stále ma držal za ruku a pritiahol si ju k svojmu nosu. Zhlboka sa ma nadýchol. „Toto potrebujem.“ Slastne zavrčal.

„Si úchylný alebo čo?“

„To už si sa pýtala. A nie, Stella, nie som úchylný.“

„Tak prečo to robíš? Je to čudné a vyzerá to... no...“

„Tak si na to budeš musieť zvyknúť. Budem to robiť často.“

„To teda nebudeš!“

„Môžem to robiť aj bez tvojho dovolenia.“ Zreničky sa mu rozširovali zároveň s nozdrami a ústa začali odhaľovať ostne, ktoré mal v ústach.

„Nerozžiarim sa!“

„Čože?“

„Za tie roky už viem, ako to ovládať. Myslíš si, že by som v tomto svete mohla inak fungovať? Nerozžiarim sa a hotovo. To ťa láka. O to ti ide, však? Potrebuješ, aby som svietila, len vtedy si ku mne... privoniavaš." Jasnú, že som klamala. Želala by som si, aby som to vedela ovládať, ale to sa mi ešte nepodarilo naučiť.

„Neprivoniavam si k tebe, jasné?"

„No tak si to nazvi ako chceš, ale robiť to už nebudeš. Nie som nejaký tvoj inhalátor, doriti."

Bris sa rozosmial. Prečo sa musel tak krásne smiať? Bol vtedy ako iný človek. Taký nádherný a aj tak živočíšny. Nevedela som to opísať, ale bol ako dravé zviera, ktoré sa hralo a ja som sa nemohla na jemnosť tej nebezpečnej stvory vynadávať. Bola som ním zvláštne priťahovaná.

„Môj osobný inhalátor. To je fakt dobré."

„Prestaň sa mi smiať!"

„Nesmejem sa tebe. Si vtipná."

Nechcem byť vtipná. Ani pre neho, ani pre nikoho.

„Vytáčaš ma. Ja... nikdy ma nikto takto neštval."

„To je dobre."

„Dobre?"

„Áno, nemusíme pristúpiť k iným technikám."

„Technikám? Ježiši, môžeš hovoriť našou rečou?"

Zamyslel sa.

„Čo chceš za to, že tu ostaneš?"

„Nič, chcem ísť preč. Nezaujíma ma, či vieš, prečo mi toto robia moje ruky!"

Bris sa narovnal. Teraz vyzeral akoby mal viac ako dva metre a dobrých sto dvadsať kíľ. Čo od včera narástol?

„Tvoj domov je tam." Ukázal smerom k jeho zámku. „Miesto na internáte už nahradili a v škole máš odklad."

„Prosím? To nemyslíš vážne!"

„Som k tebe veľmi zhovievavý, Stella, takže sa pýtam poslednýkrát. Čo chceš za to, že so mnou zostaneš?"

Tak dobre. „Odpovede." A tým som myslela všetky, nielen tie o mne. Založila som si ruky na prsiach a čakala som, že ma odbije.

„Dobre. Ale postupne."

„Nerozumiem. Ako postupne?"

„Žiadny výsluch. Len ti sľúbim, že keď sa budeš pýtať, odpoviem ti a bude to pravda."

„Dobre."

„To bolo celkom jednoduché. Myslel som si, že budeš pýtať niečo iné."

„Peniaze?" Usmiala som sa jeho domnienkam.

„Auto."

„No, keď tak nad tým uvažujem, páči sa mi ten tvoj športiak."

„Lambo? Tak na to zabudni." Chlapi a ich autá.

„Nebud' drzý, lebo zmením podmienky."

„Nebud' drzá, lebo-"

Prerušil ho zvuk, ktorý prichádzal spoza nás. Nieкто tam bol. Bris ma jednou rukou zdvihol a rozbehol sa tak rýchlo, že som nestíhala poriadne dýchať.

„Viem bežať!" Protestovala som, ale vôbec ma nevnímal. Zastavil sa až pri aute a v sekunde ma doň strčil. V ďalšej chvíli už štartoval a za pišťania pneumatík otočil auto smerom k zámku.

„Čo to bolo?" spýtala som sa, keď som to predýchala.

„Neviem."

„Povedal si mi, že dostanem odpovede."

„To je odpoveď. Neviem. Naozaj."

Verila som mu. Zvieral volant a vyzeral, že je stále v napätí. Mračil sa a sústredene sledoval cestu.

„Nabudúce ma nenas, viem bežať."

„Hej, videl som. Spadla si asi päťkrát."

„Dvakrát."

„To som nemohol riskovať. Neviem, čo to bolo, Stella, ale išla z toho zlá energia."

Zlá energia? Bola som zmätená.

„Cítiš z ľudí energiu?"

Chvíľu neodpovedal, akoby vnímal len cestu alebo mi nechcel odpovedať.

„Nielen z ľudí."

„Takže cítiš akú náladu má napríklad... škrečok?"

Znova ten smiech. No tentokrát ma nezahrial len v hrudníku, ale to teplo sa prenieslo aj nižšie. Nemohla som sa vynadávať na jeho dokonalý profil a musela som stiahnuť nohy k sebe, aby som necítila tú horúčavu medzi nimi. Bris sa mi pozrel na ruky. Žiarili spod rukávov bundy, ktorú som si obliekla.

„Čo ti je teraz? Máš strach?"

Odkašľala som si, lebo táto situácia bola pre mňa trápna. „Uhm, nie, to len... som v pohode."

„Dobre. Dnes mám prácu, budete sa s Clar učiť a potom mi povieš, ako jej to išlo."

„Fajn." Dívala som sa dopredu a snažila som sa zo všetkých síl upokojiť.

„Fakt si v pohode?"

Veci sa začali komplikovať.

4. kapitola

„Ale mňa to nebaví!"

Učiť sa s Claritas bol boj. Nie, bola to tretia svetová. Sedeli sme na zemi, aby nemala pocit, že sa učíme ako v škole, ale ani to nestačilo.

„Pozri, keď to dokončíme, môžeme si pozrieť ďalší diel seriálu." Snažila som sa ju motivovať.

„Ja nechcem. Prečo nemôžem chodiť do školy ako ostatné decká?"

„Ja neviem, nikdy si do normálnej školy nechodila?"

„Chodila. Tri roky a potom ma odtiaľ Ten zobral. Mala som to tam tak rada. Mala som tam kamošky."

„To ma veľmi mrzí." Oči mi klesli, keď som videla jej smútok.

„Skúsiš sa s ním, prosím, porozprávať?"

„Uf, neviem, či odo mňa neočakávaš príliš."

„Prosím, prosím, Stella, prosím, skús to. Bris ťa má rád." Chytila ma za ruku a ja som bojovala sama so sebou, aby som ju nesklamala.

„Dobre, skúsím, ale nemôžem ti nič sľúbiť."

„Ďakujem." Skočila mi do náručia. „Mám ťa najradšej!"

„Aj ja teba."

Pred večerou som zaklopala na Brisove dvere. Jedine vtedy som ho mohla zastihnúť, potom sa zvyčajne vytratil.

Dvere otvoril v čiernych nohaviciach a rovnako tmavej košeli, ktorá mu obopínala hrud'. Vyzeral krásne, ale unavene. Nebol taký veľký ako včera. Možno len o máličko, ale pôsobil chudšie. Nikto predsa viditeľne nechudne a nepriberá zo dňa na deň.

„Stella? Potrebuješ niečo? Niečo je s Clar?"

„Nie, je v poriadku, ale potrebujem s tebou o nej hovoriť."

„No... tak," pozrel sa za seba. „Pod' ďalej." Vošla som do najtmavšej izby, akú som kedy videla. Tmavohnedý nábytok, čierne steny, čierna posteľná bielizeň a čierne závesy. „Máš to tu..." rozhliadla som sa znova, „otrasné."

Bris sa uchechtol. „Si úprimná." Pokrčila som pleciami. Som. Ale neprišla som hodnotiť jeho vkus.

„Dnes sme sa s Claritas učili a... bol to boj, Bris. Je naozaj šikovná a inteligentná, o to by nešlo, lenže ona je stále sama. Chýba jej kolektív-"

Bris zdvihol ruku, aby ma zastavil.

„Viem to."

„Vieš?"

„Hovorila to aj jej predošlá učiteľka."

„Prečo odišla jej predošlá učiteľka?"

Bris si sadol na posteľ a pozeral sa na zem, plecia zvesené, vyzeral nešťastne.

„Vyhodil som ju. Neustále opakovala, že Clar potrebuje ísť medzi decká."

Nepotrebuje. Má mňa."

Usmiala som sa jeho uvažovaniu. „Bris, samozrejme, že má teba, ale koľko času s ňou reálne tráviš? Poobede si preč a večer vždy zmizneš za... von. A ona je tu sama."

„Si tu ty." Zdvihol ku mne oči, akoby som pre neho predstavovala nádej.

„Ja mám dvadsaťdva. Ona desať. Tak, ako mne chýba spoločnosť mojich vrstovníkov, chýba aj jej. Učiteľka mala pravdu a povie ti to každý, kto s Claritou strávi trochu času."

Čupla som si k nemu a potom si oprela kolená na zem, aby som sa posadila na päty. Podlaha bola chladná, ako celý tento priestor.

„Budem s vami viac. Od zajtra. Dnes musím ísť."

„Neviem, či to-"

Zrazu sa dvere otvorili a dovnútra vošla Claritas: „Nie! Nie! Nie! To nestačí!

Nechcem tu byť. Prestaň ma tu držať ako vo väzení, Ten!" Ani som si nevšimla, že zostali pootvorené. Musela všetko počuť.

„Clar, choď hore!" zreval na ňu.

„Nikam nejdem! Chcem chodiť do školy! Ako si sa mohla tak rýchlo vzdať?"

To malé blondávané stvorenie zúrilo, otočené ku mne a v jej očiach sa leskli slzy.

„Bože." Pozrela som sa jej na ruky. „Jej chĺpky." Vstala som, chytila ju za lakeť a otočila sa k Brisovi. „Jej ruky sa lesknú rovnako ako moje." Neverila som vlastným očiам. „Preto ju nechceš pustiť medzi deti?"

V izbe zostalo ticho. Clar si stiahla ruky za chrbát rovnako, ako som to robila ja, keď sa to začínalo a Bris sa postavil k oknu a so založenými rukami hľadel von. Claritas tiekli slzy a keď videla, že s bratom nepohne, utiekla so vzlykmi preč. Prešla som k Brisovi. Ani sa nepohol.

„Prečo si mi nepovedal, že je ako ja?" vyčítala som mu.

„Prišla si na to aj sama, nie?" Jeho hlas znel bezcitne.

„Čo to je, Bris?" Zasa len chvíľu ticho pozeral pred seba.

„Energia."

„Energia?"

„Viac neviem. Nevieť odkiaľ to je, ani prečo to máte, len to cítim."

„Je to... dobrá energia?"

„Pýtaš sa, či nie si ako ten človek v lese?"

Prikývla som.

„Je to tá najčistejšia a najsilnejšia energia, akú dokážem cítiť."

„Takže tú energiu vysielajú aj iní ľudia?"

„Všetci ľudia, ale nie všetci rovnako intenzívne. Väčšina jej v bežnom živote vydá málo. Ty a Claritas jej vydávate tisícnásobne viac."

„To nie je dôvod, aby nemohla ísť do školy medzi ostatné deti."

„Nie je?" Konečne sa na mňa pozrel, ale jeho neskrývaná irónia v hlase mi nedovolila dúfať, že to so mnou bude ďalej rozoberať. Lenže kvôli Claritas som to nechcela len tak vzdať.

„Pozri, aj ja som chodila do normálnej školy. Naučilo ma to, ako mám s tou energiou pracovať. Naučila som sa to tlmiť. Nikto si nikdy nič nevšimol. Claritine ruky ešte nežiaria tak intenzívne, aby nestačil len dlhý rukáv. No tak Bris, zväž to. Aspoň o tom nachvíľu porozmýšľaj.“

„Vieš, aké to je, cítiť energiu všetkých ľudí naokolo? Nie je to len o tom, či je silná alebo slabšia. Cítim aj to, či je pozitívna a vieš, čo som sa za tie roky naučil? Väčšina ľudí, ktorí sa tvária ako tí dobrí, len odporne klame. Ľudia sú zlí, ubližujú si, klamú a predstierajú, že chcú druhým pomáhať. Nemôžem medzi nich poslať nevinnú dušu s takým čistým darom. Ani ty si medzi nimi nemala vyrastať. Je zázrak, že si to prežila alebo že ťa neodhalili. Nedovolím, aby mojej sestre niekto ublížil. Nepustím ju medzi nich, keď tam nie som, aby som ju ochránil.“

Povzdychla som si. „Nemôžeš byť pri nej navždy, Bris. Nemôžeš jej večne stáť za chrbtom a striehnuť, kto sa na ňu škaredo pozrie.“

„Teraz to robím a je v bezpečí.“

Nemalo zmysel ďalej ho presviedčať. Ak som chcela vyhrať, musela som to lepšie premyslieť.

Na druhý deň sa Bris ukázal až ráno, keď som išla na raňajky. On vchádzal domov a ja som v teplákoch schádzala dole schodmi. Bol to trápny moment, lebo som vedela, že keď bol celú noc preč, bol zrejme s nejakou ženou, no tentokrát bol aspoň natoľko ohľaduplný, že s ňou zostal niekde vonku.

„Ahoj.“ Prihovorila som sa prvá.

„Čau.“

Stáli sme oproti sebe a ani jeden nevedel, čo tomu druhému povedať. Aspoň som si ho však mohla obzrieť. Vyzeral zasa vo forme. Bol chodiaca dokonalosť. Nezdal sa byť taký veľký, ako v tom lese, ale rozhodne mohutnejší ako včera.

„Dlhá noc?“

„Hej, celkom ťažká.“

Zdvihla som obočie. „Tak to som asi nepotrebovala vedieť.“

„Pýtala si sa.“

„Áno, moja chyba. Už to viac neurobím.“ Otočila som sa a chcela pokračovať do kuchyne.

„Máš nejaký problém?“ ozval sa mi za uchom. Zasa sa blížil ako zviera.

„Vôbec nie.“ Nasilu som sa usmiala

„Nezdá sa mi.“

Načo ma provokoval? „Si skvelý brat, skvelý zamestnávateľ, si dokonalosť sama. Spokojný?“

„O čo ti ide, Stella?“

Vadí mi, že chodíš za ženskými. *Och, toto nie je tvoja starosť, ty hlúpa!* Zvesila som hlavu.

„O nič, ja len... prepáč, nechcem sa starať do tvojich vecí.“

Brisov pohľad zjemnel. „Dnes tu s vami ostanem, dobre?“

„Ako chceš.“ Tvárila som sa, že mi to bolo jedno, ale vo vnútri som sa potešila. Prstami som si stiahla rukávy nižšie, aby ma moje chĺpky neprezradili, ale on to cítil. Bolo zbytočné ho klamať. Usmial sa a prikývol. „Aj ja sa teším.“ Otočil sa a odišiel. Och, ako ma len štvál!

5. kapitola

Claritas ma poslala pre Brisa. Bol vo svojom severnom krídle, vo svojej kancelárii, v ktorej som ešte nebola. Pomaly som kráčala po tmavočervenom koberci, ktorý pripomínal rozliatu krv, až na koniec, kde bola takmer úplná tma. Len dunivý hlas, ktorý vychádzal spoza pootvorených dverí, ma udržoval v klúde. Bolo zvláštne ako to, čo mi naháňalo predtým strach, teraz úplne zmenilo intenzitu mojich pocitov. Zostala som stáť pri dverách, nevedela som, či tam niekto s ním je alebo len telefonuje.

„Nie, dnes von nepôjdem.“ Brisov hlas znel pokojne.

„Ale pane, viete, že ak tam nepôjdete-“

„Viem!“ Teraz už tak pokojne neznel.

Takže v kancelárii niekto bol. A ten niekto sa pokúšal Brisa pred niečím varovať. Bolo to pre mňa príliš mnoho neurčitých zámen. Zvedavo som počúvala ďalej.

„Dnes mi auto nemusíte chystať, Dominic. Odídem až ráno.“ Dominic bol majordóm.

„Ako si želáte, pán Regem.“

Hm, prvýkrát som počula jeho priezvisko. Rýchlo som sa postavila do rohu, aby ma Dominic nevidel, keď vychádzal, a potom som zaklopala na dvere.

„Ďalej.“

„Ahoj. Sľúbil si Claritas, že s nami pôjdeš dnes do záhrady a ona je taká nadšená, že už od rána chystá nejaké prekvapenie. Poslala ma pre teba.“

Bris sa pousmial a odložil papiere, ktoré držal v rukách. Konečne som mala možnosť rozhliadnuť sa po miestnosti.

„Sú všetky miestnosti v tvojom krídle takéto?“

Pozerala som na čierne steny a mohutné obrazy v zlatých rámochoch.

„Otrasné?“ Zasmial sa. Asi som nebola naposledy veľmi taktná, ale áno, boli otrasné.

„Toto krídlo bolo otcovo. On to tu takto zariadil a ja som nikdy nemal čas to zmeniť.“

„Mohla by som to spraviť ja.“ Ježiši, čo mi to napadlo? „Teda, to asi nie je dobrý nápad, to mi len tak vykĺzlo.“

Bris sa na mňa pozeral so zdvihnutým obočím a údivom v tvári.

„Čo?“

„Nepovedal by som, že by ťa bavil interiérový dizajn.“

„Ja len... mám pocit, že by...“ dokelu, do čoho som sa to tu zamotávala? „Že by si sa možno cítil lepšie, keby si nebol obklopený len... tmou.“

„Tma mi nevadí.“

„Aha, tak fajn. No, možno by sme mali ísť.“

„Áno.“

Bris prešiel okolo svojho veľkého mahagónového stola a podržal dvere, aby som

mohla vyjsť. Keď som okolo neho prechádzala, zasa som si prstami pridržiavala rukávy mikiny. Vonku bolo teplo a ten teplý zvršok pôsobil divne, ale ja som si ho obliekla, aby som zakryla ruky a tú funkciu si plnil.

„Vieš, že to cítim, aj keď to nevidím.“ Šepol mi do ucha hlbokým hlasom, keď som okolo neho prechádzala. Privrela som oči a na moment nevedela, či radšej nemám utiecť. Prečo nemám namiesto toho žiarenia schopnosť vypariť sa?

„Možno tú zmenu mojich izieb nakoniec dovoľím.“

Prudko som otvorila oči a zoširoka sa usmiala. „Fakt?“

„Je také ľahké ťa rozžiariť.“ Usmieval sa.

Och, dokelu, mal pravdu. Ešte aj tá hlúpa žltá mikina žiarila. To bol nápad, skrývať svetlo pod žltou. Pridala som do kroku a počula za sebou Brisov smiech. Vonku bolo naozaj krásne. Veľkú záhradu pokrývala z väčšej časti tráva a po jej okrajoch sa v rôznych obrazcoch leskli lupene tulipánov rôznych farieb a v pozadí bol veľký ovocný sad. Claritas sa vážne snažila.

V strede záhrady boli rozprestreté deky a na nich položený piknikový kôš. Pod prvým stromom mala postavený malý stan, ozdobený svetielkami a pred ním stáli biele lampáše. Všetko bolo biele. Dokonca aj ten kôš. „Si si istý, že ste súrodenci?“ Otočila som sa na Brisa a hneď som svoju otázku oľutovala. Mal zvrátené čelo a vyzeral sklesnuto. „Otec to tvrdil.“ Kriste, a to znamenalo čo? Nebol si istý? Pozrela som sa na Clar, ktorá vychádzala kolenačky zo stanu a potom zasa do Brisovej tváre. „Podobáte sa.“

Usmial sa, ale vrásky z jeho čela nezmizli. Nemyslel si to. Ale oni boli vážne podobní, len boli ako mramorová bábovka alebo čokoládovo-vanilkový pudíng alebo no... ako deň a noc. Úplne rozdielni, ale zároveň vo svojej podstate rovnakí.

„Tuto si sadnite.“ Ukázala na deku pred nami. „Pripravila som pre vás program.“

Hodila som mikinu vedľa seba, a tak som ostala len v bielych rifl'ových šortkách a tielku. Bris mal oblečené dlhé čierne rifle, roztrhané na kolenách a krátke čierne tričko, ktoré mu perfektne sedelo k čiernym vlasom a očiam. Sedeli sme na tej deke ako jing a jang.

„Takže, najskôr vám zatancujem a potom budem hrať rôzne postavy a vy budete hádať, o akú rozprávku, seriál alebo film ide, dobre?“

„Dobre.“ Zborovo sme prikývli a usmiali sme sa na ňu. Bris si ľahol na chrbát a oprel sa lakt'ami, aby na ňu dobre videl. Celé telo sa mu napínalo, lebo ruky držali jeho váhu. Nemohla som od tej dokonalosti odtrhnúť oči. Až keď som sa mu pozrela do tváre, všimla som si, že on robil to isté. Prezeral si ma. Oči mu prechádzali od mojich nôh cez zadok až k výstrihu, kde zastali. Bola som prehnutá dopredu a keď som si uvedomila, aký mal výhľad, okamžite som sa mierne narovнала. Všimol si to a vystrelil po mne očami.

„Sústredíte sa?“ prerušila nás Clar. Boli sme sústredení až-až. Len nie na ňu.